Nejtemnější kouty

KARA THOMASOVÁ

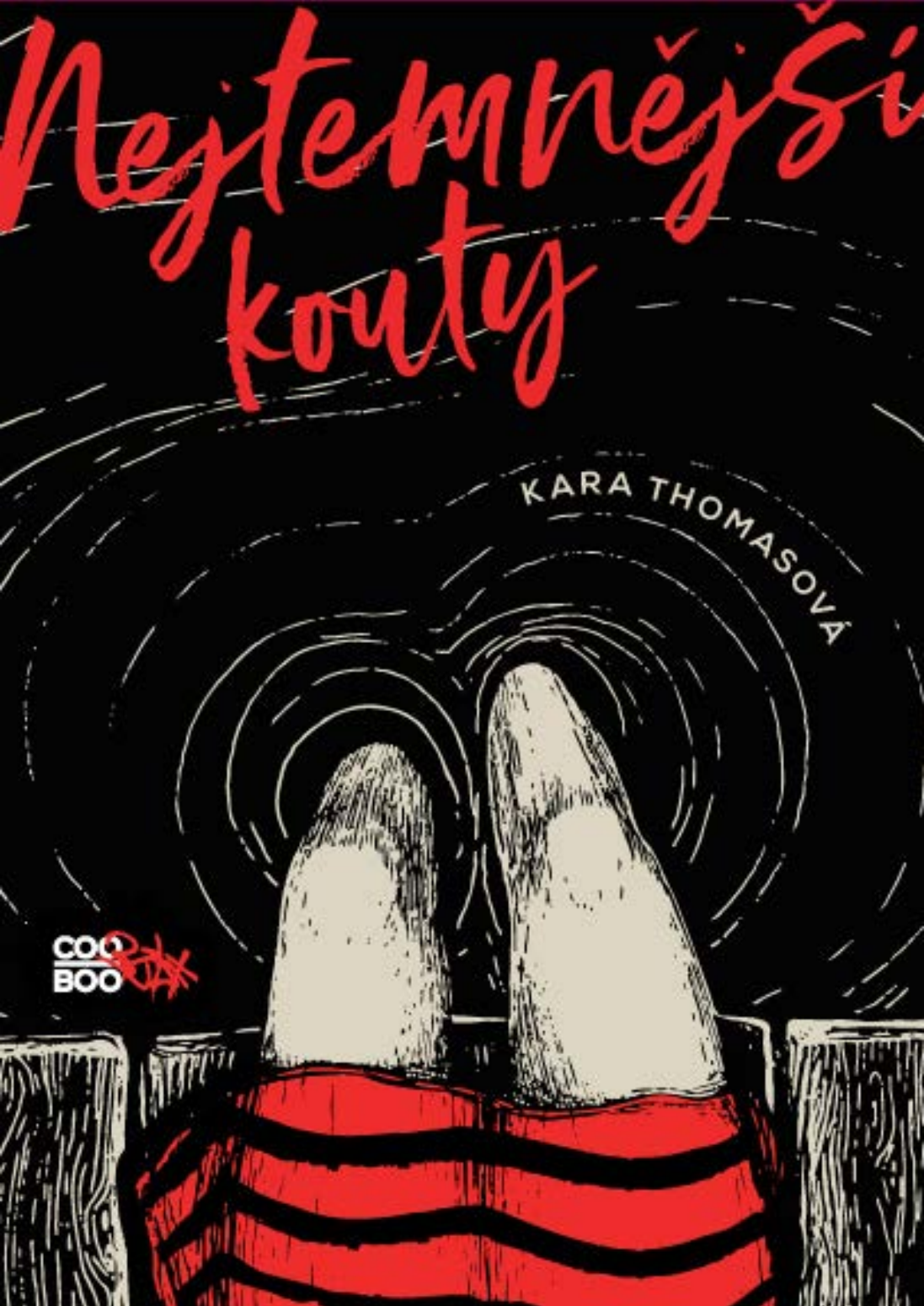

Nejtemnější kouty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kara Thomasová

Nejtemnější kouty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KARA THOMASOVÁ

Nejtemnější kouty

COOBOO

Přeložil Milan Žáček

Original title – The Darkest Corners
Copyright © 2016 by Kara Thomas
Translation © Milan Žáček, 2017
Cover © Hana Novotná, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7544-440-0
ISBN e-knihy 978-80-7544-478-3 (1. zveřejnění, 2017)

Pro Kevina Thomase

KAPITOLA PRVNÍ

Peklo je dvouhodinové čekání v Atlantě.

Žena po mé pravici mě sleduje od chvíle, co jsem se usadila. Poznám na ní, že patří k lidem, kteří pouhý fakt, že dýcháte, berou jako pobídku k rozhovoru.

Žádný oční kontakt. Nechávám si tahle slova přehrávat v hlavě, zatímco pátrám po svém iPodu. Vždycky ho mám u sebe, i když je to model, který Apple nevyrábí už sedm let a má prasklý displej.

Za nosem mi sílí tlak. Žena vedle mě se ošívá. *Žádný oční kontakt. A rozhodně ne…*

Kýchnu.

Sakra.

„Na zdraví, zlatíčko! Je horko, viď?" Ona sama se ovívá palubním lístkem. Připomíná mi moji babičku. Je stará, ten typ, který bude spíš někde v obchoďáku postávat u regálu s produkty Clinique než hrát bingo v domově důchodců. Neurčitě kývnu hlavou směrem k ní.

Usměje se a poposedne si, aby byla blíž k mojí područce. Pokusím se na sebe zadívat jejíma očima. Mastné vlasy stažené do drdolu. Stále v černých kalhotách a černém tričku s výstřihem do V – mojí uniformě z Chili's. Batoh vklíněný mezi nohama. Myslím, že vypadám, jako bych potřebovala mateřskou péči.

„Takže odkud jsi?" zeptá se.

Na letišti je to dost divná otázka. Neptá se většina lidí spíš, kam letíte?

Polknu, abych si uvolnila hrdlo. „Z Floridy."

Pořád se ovívá tím palubním lístkem a posílá ke mně odér potu a pudru. „Aha, z Floridy. Nádhera."

To ani ne. Na Floridu se lidé stěhují umřít.

„Jsou horší místa," odpovím.

Musím to vědět, protože na jedno takové mám namířeno.

* * *

Že někdo umírá, jsem poznala, když mi manažerka řekla, že mám telefon. Na cestě z kuchyně do její kanceláře jsem sama sebe přesvědčila, že to bude babička. Když jsem na druhém konci linky uslyšela její hlas, myslela jsem, že se vznesu radostí.

Pak řekla: „Tesso, to tvůj táta."

Rakovina slinivky, vysvětlila mi. Čtvrté stadium. I kdyby ji doktoři odhalili dřív, vyšlo by to nastejno.

Řediteli věznice trvalo tři dny, než mě vypátral. Otcův probační pracovník zavolal babičce na účet volaného, když jsem byla na cestě do práce.

Babička řekla, že se možná nedožije rána. Takže mě vyzvedla přímo v Chili's a na sedadle spolujezdce už na mě čekal batoh. Chtěla letět se mnou, ale neměly jsme čas získat pro ni od kardiologa povolení k cestě letadlem. A obě jsme věděly, že další letenka by stejně byly jen vyhozené peníze.

Glenn Lowell není její syn. Dokonce se s ním nikdy ani nesetkala.

Letenku do Pittsburghu jsem si koupila na letišti. Stála o dvě stě dolarů víc, než kdybych si ji zarezervovala dopředu. Málem jsem se na to vykašlala. Bylo to dvě stě dolarů, které na podzim budu potřebovat na učebnice.

Nejspíš se ptáte, co za člověka by nechal o samotě umřít vlastního otce, aby ušetřil dvě stě dolarů. Ale můj otec postřelil a málem zabil majitele večerky kvůli mnohem menší částce – a kartonu cigaret.

Takže tak. Ne že bych s ním nechtěla být a říct mu poslední sbohem. Jde jen o to, že otec byl pro mě mrtvý od okamžiku, kdy ho soudce před deseti lety poslal na doživotí za mříže.

KAPITOLA DRUHÁ

Maggie Greenwoodová na mě čeká v příletové hale. Je o několik odstínů blonďatější a o několik kilogramů těžší, než když jsem ji viděla naposled.

To bylo před téměř deseti lety. Nerada myslím na to, jak málo se od té doby změnilo. Greenwoodovi si mě k sobě opět berou jako zatoulanou kočku. Tentokrát už jsem dobře živená. Kdepak abych si ještě dokázala sundat skinny džíny. Za to nejspíš můžou všechny ty jídelní přestávky v Chili's.

„Ach, zlato." Maggie si mě jednou rukou přivine, aby mě objala. Ucukávám, ale přinutím se spojit ruce za jejími zády. Svírá mi ramena a věnuje mi svůj nejlepší tragický výraz, ale do rtů se jí i přesto vkrade úsměv. Snažím se sama sebe vidět jejíma očima – už nejsem ta holčička kost a kůže s vlasy po pás.

Matka mi vlasy nikdy nestříhala. Teď je nosím nanejvýš po ramena.

„Dobrý den, paní Greenwoodová."

Položí mi ruku na záda a postrkuje mě ven k zaparkovanému autu. „Callie chtěla taky přijet, ale musela jít brzo spát."

Přikývnu a doufám, že Maggie nevycítí, jak nepříjemný pocit mi v břichu vyvolává jméno její dcery.

„Zítra ráno má soutěž v twirlingu," vysvětluje Maggie. Nevím, koho se snaží přesvědčit. Vím, že to jsou kecy. Callie by přijela, jenom kdyby ji Maggie dovlekla.

„Ona to pořád dělá?" Ve skutečnosti tím myslím: *Oni lidi pořád točí těmi hůlkami a říkají tomu sport?* Ale nechci být drzá.

„To víš. Dostala stipendium." Úsměv Maggie málem rozpáře obličej vejpůl. „Do East Stroudsburgu. Uvažuje, že tělesnou výchovu bude studovat jako hlavní obor."

Tohle všechno samozřejmě vím. Vím, s kým se Callie pořád kamarádí (hlavně se Sabrinou Hayesovou) i co měla minulý týden k snídani (muffin se skořicovým cukrem z Jim's Deli). Vím, jak strašně moc se chce dostat z Fayette (městečka s pěti tisíci obyvateli) a že už teď paří víc než prvačka.

I když jsem s ní deset let nemluvila, o Callie Greenwoodové vím skoro všechno, co se o ní vědět dá. Všechno kromě toho, co potřebuju vědět zoufale nejvíc.

Přemýšlí o tom ještě?

„Tvoje babička mi řekla, že ses rozhodla pro Tampu, je to tak?"

Přikývnu a opřu si hlavu o okno.

Když jsem se babičce svěřila, že jsem se dostala na univerzitu v Tampě, varovala mě, abych o studiu na škole ve velkoměstě důkladně popřemýšlela. Města lidi sežvýkají a vyplivnou.

Když Maggie sjede na exitu Fayette, napadá mě jenom to, že bych se raději nechala sežvýkat a vyplivnout než spolknout zaživa.

* * *

Maggie zastaví u bílého dvoupodlažního farmářského domu, který je v mých vzpomínkách z dětství dvakrát tak veliký. Zavřeme dveře minivanu a psi u sousedů se můžou zbláznit. Je skoro jedna po půlnoci. Maggiin manžel Rick se za několik hodin začne připravovat na ranní rozvážku pečiva. Mám výčitky, přemýšlím, jestli nečeká, aby měl jistotu, že se Maggie vrátila v pořádku domů.

Můj táta byl typ manžela, který by mámu nechal čekat a užírat se obavami, dokud se nedopotácel domů obestřený odérem Johnnieho Walkera.

Jakmile se ocitneme na verandě Maggiina domu, psi utichnou. Štěkání je přestalo bavit. Na fayettských čtvrtích jsou emoce patrné stejně jako na lidech. Ta kde bydlí Greenwoodovi, je unavená, obydlená převážně dělnický-

mi rodinami, které vstávají ještě před úsvitem. Těmi lidmi, kteří spolu večeří sedm dní v týdnu bez ohledu na to, jak jsou vyčerpaní.

Když se zamyslím nad čtvrtí, kde jsem dřív bydlela, vybavím si vztek. Rozpadající se obecní domy namačkané tak těsně u sebe, že vidíte sousedům do kuchyně. Vybavím si vzteklé staré muže na verandách, kteří si stěžují na kabelovku, na demokraty nebo na pozdní výplaty sociálních dávek.

Greenwoodovi tam kdysi žili taky. Odstěhovali se rok předtím, než jsem odjela bydlet k babičce, což znamenalo, že už jsem si ke Callie nemohla běhat hrát, jak jsem na naší ulici byla zvyklá od svých šesti let.

Maggie odemkne vstupní dveře a já okamžitě ucítím rozdíl. Chci se jí zeptat, jestli se jí po jejím starém domě stýská stejně jako mně.

Ale samozřejmě že nestýská. A potom co se v tom domě stalo, je to typ otázky, při níž mě tady s otevřenou náručí rozhodně nepřijmou.

„Máš hlad?" zeptá se Maggie, zavře za sebou a dveře zamkne. „Vím, že v letadlech už vám nic nedávají. Zbyly tam nějaké lasagne."

Zavrtím hlavou. „Jsem jenom... strašně utahaná."

Maggie nasadí soucitný výraz a já si všimnu všech těch vrásek, které před deseti lety nemívala. Nejspíš si myslí, že jsem rozrušená z otcova umírání.

Tessa, na kterou si pamatuje, by rozrušená byla. Plakala by a křikem by se domáhala táty tak, jak to dělala toho dne, kdy nám policisté vyrazili dveře a pak ho z domu vyvedli s nasazenými pouty.

Maggie neví, že starou Tessu nahradila zrůda, která chce, aby sebou otec hodil, a umřel a ona se tak mohla vrátit domů.

„To mi povídej." Maggie mi stiskne rameno. „Pojď, uložím tě."

* * *

Slunce vyjde hned, když usnu.

Potřebuju se vysprchovat, ale nevím, kde Greenwoodovi mají osušky. Ve starém domě měli skříňku s prádlem a ručníky v koupelně. Místo abych šla dolů a Maggie o osušku požádala, šplíchnu si na tvář vodu a osuším ji malým ručníkem, který tam visí u umyvadla.

Mám potíž lidi o něco žádat. Jsem taková odjakživa, ale myslím, že je to

horší od doby, kdy mě babička přivezla na Floridu. Než mi udělala pokoj ze své pracovny, spávala jsem na rozkládací pohovce. Na oknech nebyly žaluzie, takže každé ráno v šest se do pokoje vřinulo sluneční světlo a já už jsem nedokázala zamhouřit oka.

Začala jsem spát pod pohovkou, protože tam byla tma. Babička mě přistihla až za víc než měsíc. Na oknech v pokoji už žaluzie samozřejmě mám, ale někdy, když nemůžu usnout, si stejně pod postel vlezu a hledím na pružiny jako na nějaká souhvězdí.

Minulou noc jsem se ani neobtěžovala snažit se usnout. Když skončím se základní očistou obličeje, najdu pod umyvadlem trochu ústní vody a propláchnu si ústa. Není důvod si znovu splétat drdol, s nímž jsem spala. K čemu by to bylo? Hůř než otec stejně vypadat nebudu.

Když sejdu do přízemí, Maggie dělá francouzské tousty. Na lince bublá kávovar.

„S mlíkem, nebo se smetanou?" zeptá se a ukáže na hrnek, který mi připravila. Nemám srdce jí říct, že kávu nesnáším.

Pokrčím rameny. „To je jedno."

Maggie nakloní pánev a obrátí plátek chleba. „Snažila jsem se vzbudit Callie, ale necítí se dobře."

Posadím se ke kuchyňské lince. Callie jsem slyšela, jak se domů vkradla někdy ve tři ráno. Vsadím boty, že vyspává opici. Když začala chodit na střední, červené plastové kelímky se jí na Facebooku začaly objevovat jako houby po dešti.

„Chybí jí soutěžení." Maggie se zamračí, upraví teplotu na sporáku. „Ale myslím, že ji nechám být. Je léto."

Zatnou se mi svaly, když si uvědomím, že to znamená, že Callie se mě nejspíš nebude moct celý den vyhýbat. Zvlášť pokud s tím bude mít něco do činění i její máma. Po příletu na Floridu jsem týden Callie dennodenně volala. Pokaždé se ve sluchátku ozvala její matka. Callie byla buď na twirlingu, jezdila na kole s Ariel Kouchinskou nebo dodělávala domácí úkoly. Maggie den za dnem zněla zoufaleji a kajícněji. Nechtěla, abych to vzdávala.

Nakonec jsem jí volala už jen jednou týdně, potom jednou měsíčně. Potom jsem přestala volat úplně.

Za poslední rok Maggie zavolala na moje narozeniny a poslala nám přání k Vánocům. O Callie se nezmínila ani jednou.

Před třemi roky jsem Callie zahlédla na tom nejméně pravděpodobném místě, kde bych ji očekávala: v internetovém fóru, kde se debatuje o soudním procesu souvisejícím s vraždami Netvora z břehu Ohia. Napsala pouze jeden příspěvek. Byl na dva řádky a ostatním diskutujícím v něm vzkázala, aby drželi zobáky – co o tom případu prý vědí? Jsou banda rádoby právníků, kteří se schovávají za máminou sukní. Rozloučila se větou *Wyatt Stokes je vrah* a už se nikdy nevrátila, aby se obhájila před houfy lidí, kteří ji žádali, aby to dokázala.

Vím, že to byla Callie. Podepsala se stejnou přezdívkou, kterou používá od svých deseti let úplně všude: twirlygirl23.

Vytvořila jsem si účet a poslala jí soukromou zprávu: *Tady Tessa. I já tyhle věci čtu.* Nikdy mi neodpověděla.

V každém případě ji nemůže těšit, že jsem se vrátila připomenout jí to nejhorší léto našich životů.

Maggie mi na talíř shrne francouzský toust. Vzhlédnu k ní a oplatím jí mdlý úsměv. Do osmi musíme být ve vězení.

* * *

Fayette v Pensylvánii vypadá ve dne hůř. Hůř, než si pamatuju. Maggie se na Main Street staví v Quik Martu pro benzín. Polovina obchodů má zabedněné výlohy nebo se schovává za cedulkami *Zavřeno*, na něž se nejspíš jenom práší.

Velká část Fayette zemřela spolu s ocelářským průmyslem na počátku devadesátých let. Než jsem se narodila, můj otec pracoval v ocelárně v sousedním městě. Fayette teď vypadá, jako by se při životě držel jen zuby nehty. Asi proto, že všichni jsou tady zatraceně tvrdohlaví. Podniky jako Jim's Deli a Krejčího Paula nikdo nenechá padnout.

Lidé, kteří tady zůstávají, se odmítají sbalit a odjet. Ale udělají to jejich děti, jestli budou mít trochu štěstí.

Cesta do okresní věznice nám trvá půl hodiny. Vůbec si neuvědomu-

ju, že mi cuká noha, dokud Maggie nevyřadí rychlost a nepoloží mi ruku na koleno.

„Zlato, jsi si jistá, že tam chceš jít?“

Samozřejmě že nechci. „To půjde,“ odpovím. „Dlouho se nezdržíme.“

Maggie sklopí sluneční clonu se zrcátkem a nanese si čerstvou vrstvu světle růžové rtěnky. Vyměníme si upjaté úsměvy a bok po boku přikročíme k bezpečnostní bráně. Vezme mě kolem pasu a ruku neodtáhne, když mi strnou svaly.

Babička si na žádné city nepotrpí. Roky jsem každou noc přešlapovala na chodbě a sledovala ji, jak v pracovně luští křížovku a při tom potichu mumlá odpovědi na otázky v *Milionářovi*. Čekala jsem tam jako trapačka žádostivá náklonnosti, dokud ke mně nevzhlédla. Pak kývla a řekla mi: „Tak dobrou, holčičko.“ A to bylo všechno.

Teď mám s lidmi, kteří se mě dotýkají, tak trochu problém. Maggie si podle všeho nevšímá, že když sahám do kabelky pro telefon, ve skutečnosti se tak jen snažím vymanit z jejího dosahu.

„Tohle tam na začátku nejspíš budeš muset nechat.“ Kývne na můj mobil. „A ten hospic… tam mě možná s tebou ani nenechají jít.“

Polknu, abych se zbavila hořké pachuti, kterou mi v ústech zanechala káva. Asi bych měla začít propadat smutku, měly by na mě dolehnout vzpomínky na otce. Místo toho jsem ale zvědavá. Přemýšlím, jak vypadá, jestli má kůži tenkou jako rýžový papír a jestli ji má propadlou kolem výrazných lícních kostí. Co si pamatuju, vždycky býval zdravý. Nikdo z nás nikdy nechodil k lékaři. Máma je neměla ráda a táta přísahal, že neexistuje neduh, který by nevyléčil panák whisky.

Když za Maggie kráčím ke kontrolnímu stanovišti, nic neříkám. Zpoza skleněné tabule nás sleduje žena v šedé uniformě.

„Jste na seznamu schválených návštěv?“ zeptá se, aniž vzhlédne od počítače.

„Včera jsem mluvila s ředitelem hospicu.“ Maggie odsekává slova.

„Za kým jdete?“

„Za Glennem Lowellem.“ Řeknu to suchým, chraplavým hlasem. Dozorkyně zvedne zrak. Změří si mě.

„Glenn Lowell dnes ráno zemřel," pronese.

Maggie zatne čelist. „Jak je to možné?"

„Lidi onemocní a umírají." Dozorkyně nehne brvou. Když se mi zadívá do očí, probleskne jimi soucit. Odloží propisku. „Přes noc se mu zhoršil zdravotní stav. Je mi to líto."

„Proč nám sakra nikdo nic nevzkázal? Tohle je jeho *dcera*." Maggie zvedá hlas. Lidé čekající za námi na lavici zvednou oči od novin. Prstem zabloudím k roztřepenému místečku po straně svých džínů.

„Jeho dcera si ho zaslouží vidět," řekne Maggie. „Kdo je váš nadřízený?"

Dozorkyně si založí ruce na hrudi. Na jmenovce má napsané WANDA. „Paní, chápu vaše roztrpčení, ale dcera Glenna Lowella tady byla už včera večer. Nevěděla jsem, že má dvě."

„Moment." Podlamují se mi nohy. „Ona tady byla?"

Cítím, jak Maggie vedle mě ztuhla. Dozorkyně otočí stránku v evidenční knize. Prostrčí ji pod sklem. S roztřesenýma rukama na stránce hledám její jméno.

„Není tady," řeknu. Už se chystám knihu prostrčit zpátky, ale Wanda mě zastaví.

„Včera v osmnáct třicet pět. Zapisovala jsem ji."

Kloužu prstem po stránce, až najdu příslušný časový údaj. *Brandy Butlerová*. Jméno napsané rukopisem mojí sestry Joslin.

Zatínám prsty v teniskách. Vím, že je její – dělávala jsem si legraci z toho, jak divně píše *s*. Jak ostře vykresluje spodní oblouk, jako by se snažila vybrat smyk.

Maggie se načepýří a na dozorkyni se oboří, že si musí promluvit s ředitelem věznice.

„Glenn Lowell žádnou dceru jménem Brandy Butlerová nemá," dodá na vysvětlenou.

„Tohle je jeho dcera."

Maggie se ke mně otočí.

„Je to Josin rukopis," řeknu.

Maggie nevěřícně otevře ústa. V jejím výrazu se zračí ještě něco jiného – soucit. Už ho dnes začínám mít fakt plné zuby.

„Pojďme," prohodím k ní. „Je mrtvej a tím to hasne, takže můžeme jít?"

Maggie váhá. Opět mi cuká noha. Vrhne pohled na dozorkyni, jako by jí chtěla říct: *Kvůli tomuhle o mně ještě někdo uslyší.* Potom mě popadne za ruku.

Za kontrolním stanovištěm se rozbzučí brána. Objeví se dozorce s psací podložkou na předloktí. Aniž od ní vzhlédne, křikne: „Edwards?"

V čekárně se zakřiknutě postaví muž v obleku, jako by byl uprostřed vyučování zničehonic povolán do ředitelny.

„Váš klient je připraven," oznámí dozorce. Edwards si do podpaží vsune papírovou složku a projde kolem nás se zdvořilým přikývnutím. Neví, kdo jsme.

Maggie mi ještě pevněji sevře ruku a vím, že ho taky poznává. Možná z *Demaskovaného netvora*, dokumentu o všech těch vraždách, pokud se tedy přinutila se na něj podívat. Nebo možná sleduje Stokesovo odvolání, protože její neteř byla poslední z jeho obětí a má pocit, že je to její povinnost.

Tak či onak, Maggiina nervózní energie se přenáší i na mě a vím, že vidí to, co já: obhájce, který se uplynulých deset let snaží Wyattu Stokesovi zajistit nový proces.

Wyattu Stokesovi, Netvorovi z břehu Ohia, který čeká v cele na smrt, na niž jsme ho poslaly já a Callie.

KAPITOLA TŘETÍ

„Pojď, Tesso," štěkne Maggie, jako bych nás zdržovala já. Pustí mou ruku a já za ní vyjdu ven.

Zabouchnou za námi dveře, uzavřou za námi tmu věznice. Do očí mi zasvítí slunce.

Maggie má stejný výraz, jaký měla před soudní síní v den, kdy Stokese odsoudili na smrt – jako by se ze země odsálo veškeré světlo. Já jsem tam na vynesení rozsudku nebyla. Joslin, moje máma a já jsme soudcovo rozhodnutí sledovaly v místním zpravodajství z našeho obýváku. Jedna z kamer posléze na schodech zabrala Maggie a Bonnie Cawleyovou, Loriinu matku.

Nechápala jsem, proč se Maggie netvářila šťastně. Stokes dostal trest smrti, jak všichni doufali. Maggie nechtěla mluvit se žádnými novináři, ale Bonnie se podívala přímo do kamery a řekla, že při Wyattově popravě bude sedět v první řadě.

Slyšela jsem, jak Maggie Callie vysvětlovala, že Loriina vražda její tetu Bonnie změnila. Před soudním líčením, kde se mělo rozhodnout o Stokesově případném propuštění na kauci, Bonnie čekala na schodech soudní budovy, až dozorci Stokese přivedou a ona mu mohla do očí říct, že je Satanův syn. Muže, který jí zabil dceru, nenáviděla Bonnie tak silně, že nebyla schopna žít, dokud neuvidí, že bude popraven.

Ale na Maggie se dívám i teď a vím, že nenávist někomu do srdce nevložíte tím, že mu seberete něco, co miluje. Nenávist v sobě buď máte, nebo nemáte. V těle se skrývá jako rakovina, čeká na vhodný okamžik, aby o sobě

dala vědět. Ani já jsem si až do téhle chvíle neuvědomovala, že mám v sobě tolik nenávisti. Nemůžu říct, že nenávidím Wyatta Stokese za to, že nás nutil žít ve strachu. Nemůžu říct, že nenávidím svého otce za to, že skončil za mřížemi, a dokonce ani nemůžu říct, že bych ho nenáviděla za to, že nevydržel ještě o pár hodin déle, když věděl, že se s ním přijedu rozloučit.

Nenávidím svoji sestru. Svou jedinou sestru, která mě líbala na víčka, když jsem brečela, a nechávala mě na sobě v noci viset jako opici a nevadilo jí, že svým drobným tělem zabírám celou postel. Svou sestru, která mě chránila, když otec skončil ve vězení a matka se před námi sesypala. Joslin, která říkala, že mě nikdy neopustí, ale která utekla z domu dva dny po mých devátých narozeninách a nikdy se nevrátila.

Tedy vrátila. Jenom ne kvůli mně.

* * *

Otci se neměl uspořádat pohřeb, i kdybychom se o jeho úmrtí dozvěděly dostatečně brzy. Na obřad nejsou peníze a nevím, kdo by se na něj dostavil, kdybychom ho uspořádaly ve vězeňské kapli. Wanda? Spoluvězni? Je to pokořující. Všichni, kdo byli pro otce důležití – a věřte mi, že takových lidí moc nebylo –, jsou už dávno po smrti. Takže jsem si na zítřejší noc zarezervovala let do Orlanda.

To bylo ještě předtím, než jsem zjistila, že moje sestra je zpátky. *Byla* zpátky. Kdo ví, kde je jí teď konec – měla dvanáctihodinový náskok, aby z Pensylvánie vypadla.

Nejde mi ale na rozum, jak Jos věděla, že náš otec má na kahánku? Glenn Lowell nebyl ani její biologický otec. Naše matka Joslinina otce opustila, když jí byly dva roky. Jediné, co jsme o něm věděly, bylo, že žije v Louisianě. Nikdy se s matkou nevzali. Nikdy jsem nesebrala odvahu se jí zeptat, jestli s důvodem, proč ho opustila, nějak souvisí ta jizva na Joslinině bradě.

Jos mému otci říkala táto a o tom muži z Louisiany nikdy nepadlo jediné slovo. Můj táta nám oběma říkal „moje holčičky" a Jos plakala stejně jako já, když ho zavřeli za ozbrojené přepadení v kombinaci s pokusem o vraždu.

Pochybuju, že se Jos o umírajícím otci dozvěděla od naší matky, protože

ta se mi neozvala už skoro deset let. Babičce se neozvala dvakrát tak dlouho. Myslím, že se s Jos spojila nejspíš Maggie – Maggie se vždycky vyznačovala skoro mystickým propojením s jinými lidmi, vždycky věděla, co má kdo za lubem. Jenže Maggie Joslinina včerejší návštěva věznice překvapila stejně jako mě.

A Maggie moji sestru stejně nikdy příliš nemusela.

S Callie jsem se kamarádila už před školkou, ale až do našich osmých narozenin byla Joslin vždycky „ta tvoje sestra, Tesso", což pronášela s nesouhlasným, nedůvěřivým pohledem. Toho června přijela do Lafayette na prázdniny ke Greenwoodovým Lori Cawleyová. Jos měla nastoupit do čtvrťáku na střední škole. Lori právě dokončila první ročník na jedné vysoké škole ve Filadelfii. Maggie se Lori pokoušela seznámit s dívkami jejího věku, ale pak se Lori setkala s mojí sestrou, když mě Jos přivezla k nim domů, a bylo vymalováno. Joslin a Lori, když moje sestra nepracovala, mě a Callie vodily skoro každý den na koupaliště; společně skláněly hlavy nad časopisem *Cosmo*, bavily se o tom, co dělaly s kluky, a když jsme je s Callie zaslechly, kupovaly si naše mlčení obrovskými lízátky ze zmrzlinárny.

Bylo to také první léto, kdy mě máma nechala spát u kamarádky. Když jsem spala u Greenwoodových poprvé, dvakrát jsme se s Callie podívaly na *Mulan*, protože jsme nechtěly jít spát a pusy jsme měly bílé od lízátek. Bavilo mě to tak, že mi v posteli ani nechyběla sestra, jak tomu bývalo za dnů, kdy se kradla ven za svým přítelem Dannym.

Naposledy jsem u Greenwoodových přespávala v noci, kdy zmizela Lori Cawleyová. Ve Fayette se k nám donesly zvěsti o sériovém vrahovi, který unášel dívky z odpočívadel podél dálnice I-70. Během posledních dvou let byla nalezena tři těla. Všechno dívky na útěku, závislé na drogách. Holky noci.

Děvčata jako Lori se neměla čeho bát. Před Netvorem brousícím po okrajích města a pátrajícím po další problémové, zoufalé oběti, která by od něj přijala nabídku k svezení, jsme ve Fayette byly v bezpečí.

To jsme si myslely až do okamžiku, kdy policie Loriino tělo našla hned dalšího dne po jejím zmizení v lesíku vedle dálnice.

* * *

„Mám dát vařit vodu na čaj?“ zeptá se mě Maggie, když se vrátíme domů. Poznám na ní, že se snaží být milá, ale že s ní to, co se stalo ve věznici, silně otřáslo a že chce být sama.

Nemám s tím problém. „Nejspíš bych měla zavolat babičce.“

„Dobře.“ Maggie se zády opře o kuchyňskou linku. Přitiskne si prsty k víčkům. Když je pak odsune, mrká, jako by mě ještě nikdy neviděla. Dojde jí to a přinutí se k úsměvu. „Kdybys něco potřebovala, stačí říct. Ať je to cokoliv.“

O to jediné, co doopravdy potřebuju, ji požádat nemůžu, o to, aby mě zavezla do Pittsburghu, abych si mohla přerezervovat let už na dnešní noc, protože netuším, jak to tady zvládnu až do zítřka.

Jsou to dva dny. Jestli jsi tady přežila deset let, dva dny zvládneš taky.

„Díky,“ zamumlám k Maggie a zamířím do patra. Mobil se mi nabíjí na nočním stolku, kde jsem ho nechala. Zavolám na číslo babiččiny pevné linky a ozve se záznamník. Zatímco se přehrává její pozdrav, snažím se vymyslet, co řeknu.

Nemůžu jí říct, že otec umřel dřív, než jsem se k němu dostala. Jenom by si to vyčítala, i když to není její chyba. Hovor přeruším.

Na mobilu nemám internet. O volné minuty se dělím s babičkou, i když ta má telefon věčně vybitý a zaházený haraburdím na dně kabelky. Kdybych měla možnost se před odjezdem sama sbalit, vzala bych si notebook.

Polknu, abych se zbavila knedlíku, který se mi udělal v krku. Počítač jsem zahlédla dole v pracovně.

Pod mojí vahou zavrzá horní schod a ucuknu. Nebývám ráda v cizích domech, kde ke mně i ten nejmenší chybný krok může přitáhnout pozornost. V babiččině domě jsem se naučila vyhýbat všem takovým místům, jako by to byly nášlapné miny – vrzajícímu třetímu schodu odspodu, síťovým dveřím vzadu, kterým je zoufale třeba naolejovat panty.

Když teď u Greenwoodových prásknou vstupní dveře, rázem zkoprním.

„Callie?“ zavolá Maggie z kuchyně.

Nedýchám. Připadá mi, jako by mi znovu bylo deset. Jsem na Callie naštvaná, že se na mě vykašlala, ale jsem ochotná udělat cokoliv, abych ji zahlédla.

Prvních několik měsíců u babičky jsem toho moc nenamluvila. Babičku nakonec moje sklíčenost přestala bavit. Odchytila si mě a vypáčila ze mě pravdu stejně, jako když mě občas dopadl otec, aby mi vytrhl mléčný zub, když už měl po krk mých neustálých snah si ho pomalu vyviklat.

Babička ode mě nejspíš čekala odpověď ve stylu, že se mi stýská po mámě nebo po Joslin, ale fakt, že jsou obě pryč, jsem už akceptovala. Callie byla jediná, kdo mi zůstal, a Maggie ji ani nedokázala nahnat k telefonu, když jsem volala.

„Ano?" ozve se Callie přidušeným, mírně zastřeným hlasem. Hlasem, který si nepamatuju. Uslyším, jak něco přistane na gauči v hale – nejspíš kabelka –, a pak se její kroky vytratí do kuchyně.

Sevřu zábradlí. Je to směšné. V pokoji pro hosty se nemůžu skrývat dva dny.

Po špičkách sejdu ze schodů. Maggie a Callie si šeptají v kuchyni. Zastavím v hale s nepříjemným pocitem, že spolu vedou rozhovor, ke kterému mě nepřizvaly.

Zaslechnu několik útržků. Maggiin hlas: „... vím, že je to pro tebe těžký. Ale nemohla jít nikam jinam."

„My nejsme dům na půl cesty, mami." Calliin hlas. Zní podrážděně.

Otočím se, abych se vydala zpátky nahoru. Zavrzá pode mnou podlaha. V kuchyni se rozhostí významné ticho.

„Tesso, zlatíčko?" Maggie zní nervózně. „Jsi to ty?"

Sakra. Pevně zavřu oči. „Potřebovala jsem jenom sklenici vody."

Maggie za mnou přijde do haly. „Aha, jistě. Jsem ráda, žes přišla dolů, protože hádej, kdo se vrátil?"

Provede mě klenutým průchodem do kuchyně. Callie vzhlédne od stolu. Má na sobě zelenou mikinu s logem univerzity v East Stroudu a kolem medově hnědých očí šmouhu den starých linek. Je krásná způsobem, který ve mně vždycky vzbuzoval pocit, jako bych já sama vylezla z kanálu.

Callie se mi podívá do očí, zbledne. A v tom okamžiku sama sebe uvidím přesně tak, jak mě vidí ona sama: Tessa Lowellová, socka, její trapná kamarádka z dětství.

Připomínka toho roku z jejího dětství, který jí sebral soudní proces.

Maggie se od své dcery podívá na mě. Má zarudlé oči. V duchu ji vidím, jak se jde po návratu z věznice někam zašít, aby si poplakala po tom letmém setkání s Timem Edwardsem.

„Jsem moc ráda, holky, že máte konečně možnost strávit spolu nějaký čas," řekne Maggie.

Callie si odfrkne. „Jo, protože o tohle jsem *rozhodně* stála."

Vstane a zatlačí židli pod stůl. Odejde dřív, než se šok v Maggiině tváře stačí přetavit do vzteku. Maggie se ke mně otočí s napjatým výrazem.

„Tesso, moc mě…"

„To nic," přeruším ji. „Vážně."

Maggie ke mně natáhne ruku a stiskne mě. „Musím zajet pro pár věcí do obchodu, kdybys chtěla jet se mnou."

Zavrtím hlavou a omluvím se, že si chci jít lehnout, a zamířím do pokoje pro hosty. S dlaněmi na kolenou sedím na okraji postele, dokud neuslyším bouchnout hlavní dveře. A potom utíkám dolů do pracovny, kde mají počítač.

Jeho jméno jsem vyťukávala už tolikrát, že jsem si ho moje prsty vštípily do paměti. Jen co najdou klávesnici, jsou připraveny psát.

Wyatt Stokes. Ve zprávách už často nebývá, ale nejnovější článek o něm je z minulého týdne. Musel mi uniknout mezi všemi těmi směnami navíc, které jsem si přidávala, abych stihla odeslat druhou splátku školného.

SOUDCE SOUHLASÍ S NÁVRHEM
NA PROVEDENÍ NOVÝCH DŮKAZŮ VE VĚCI
ODVOLÁNÍ WYATTA STOKESE

Samozřejmě jsem věděla, že se odvolává. Stokes se ihned po odsouzení zbavil svého prvního obhájce a nahradil ho Timem Edwardsem. Po několikaletém snažení o zvrácení rozsudku soudce Stokesovi další proces zamítl s komentářem, že ten první byl dostatečně spravedlivý. Ale Edwards se nechal slyšet, že se s odvoláním obrátí na soud nejvyšší instance.

Tohle se dělá vždycky, ale nikdy z toho nic není, vysvětlovala mi matka, když jsem měla strach, že se Stokes dostane na svobodu a přijde si pro mě a pro

Callie za to, že jsme proti němu svědčily. Bylo to v době, než jsem poznala, že ať jste vinní či nevinní, bez boje nikdo nepadne.

Přelétávám článek očima, ale nikde se v něm nepíše, v čem ty nové důkazy spočívají. Nepíše se v něm, kdy se bude konat další líčení. Může to být za několik let. Odsouzenci na smrt nemají nic než čas. Až do dne, kdy už ho nemají.

Prudce a zběsile se mi svírá žaludek.

Nahoře třísknou dveře.

Do prdele. Honem klikám, abych článek vymazala z historie. Mažu *Wyatta Stokese* z hesel zadaných do vyhledávací lišty, když se kroky ozvou od úpatí schodů.

Ze židle u psacího stolu vyskočím ve stejném okamžiku, kdy Callie vyjde zpoza rohu do pracovny. Zarazí se, když mě uvidí. Představuju si, že mě bude ignorovat, předstírat, že jsem neviditelná, a jen sebou hodí na pohovku a zapne si televizi.

Ale Callie naopak prudce nasaje vzduch. Mám pocit, že z ní cítím alkohol. Poplácá si pěšinku, uhladí si už tak ulízané blonďaté vlasy. Když byla malá, tahala si za ně – až tak, že během procesu měla na hlavě lysinu.

Díváme se na sebe. Pokoj je malý. Blokuje mi cestu ven.

Callie vždycky měla všeho víc než já. Já jsem byla vždycky nuzná kamarádka, vždy jsem něco neměla. Ale nehodlám tu teď stát a být ta, která nemá odvahu otevřít pusu.

„Jak se máš?“ zeptám se.

„Nemám zrovna náladu.“ Hodí si přes hlavu kapuci mikiny a obejde mě.

Potlačím nutkání narazit ji do stěny. Začít jí rvát vlasy. Až do tohoto okamžiku jsem si neuvědomovala, jaký cítím vztek.

Od konce desáté třídy jsem se s nikým neprala. Nějaký trouba, kluk, kterému všichni přezdívali Bobby Pizizub, měl v občanské nauce nejapné poznámky ohledně potravinových poukázek. Papouškoval všechno to, co říkala jeho matka o ženách, které chodí do jejího krámu nakupovat za poukázky, přičemž podle ní jen utrácejí peníze daňových poplatníků, ač jsou vyzbrojené iPhony, značkovými kabelkami a na krku jim visí pět dětí.

Po vyučování jsem si na něj počkala a zeptala se ho, jestli si ty děti zaslou-

ží hladovět. Třeba takové ženě tolik dětí zůstalo na krku proto, že jí nečekaně umřel manžel nebo skončil za mřížemi. Jen se kolem mě prosmekl a svému kamarádovi zamumlal něco v tom smyslu, že jsem sama socka. Dostihla jsem ho a vrazila jsem mu obličej do skříňky.

Když mě pak babička ze školy vyzvedávala, před zástupcem ředitele mě chytila za bradu a zaryla mi nehty do kůže. „Tesso, nepleť si moji laskavost se slabostí."

Byl to okamžik, kdy jsem si uvědomila, že moje matka byla koneckonců její dcera. Pod zdánlivě neškodnou maskou se u obou skrývala prudkost a agresivita.

Callie si na pohovce přitáhne kolena k hrudi. Vyloví mobil, ale očividně jenom proto, aby nemusela reagovat na moji přetrvávající přítomnost.

„Co chceš?" zeptá se, když se nemám k odchodu.

Podívej se na mě! Chci, abys odložila ten zatracenej mobil a přestala se chovat, jako kdybys kdysi nebyla moje nejlepší kamarádka.

Ale na to nemám kuráž. Nikdy jsem neměla a nejspíš nikdy mít nebudu. Odkašlu si.

„Neztrpčuj svý mámě to, že mě tady teď máte," řeknu. „Dneska ráno jsme byly ve vězení."

„Já vím." Na kolenu balancuje s mobilem. Displej ztmavne. „S tím tvým tátou mě to mrzí," dodá jakoby mimochodem.

„Neměly jsme… Tohle ji tak nevykolejilo." Polknu. „Za to může Stokes."

Callie sebou trhne a to ve mně z nějakého důvodu probudí odvahu.

„Viděly jsme jeho obhájce," dodám. „Toho, co má na starost odvolání."

„Oukej." Callie slovo protahuje, jako by nechápala, proč jí tohle všechno říkám. Ale vidím, jak zarývá prsty do područky pohovky.

Pokrčím rameny. „Myslela jsem, že bys to měla vědět. Možná to bude ve zprávách."

Výraz se jí změní do mně kdysi dobře známé grimasy. Na tenhle výraz jsem si dávala pozor, jako by to byla siréna upozorňující na příchod tornáda. Teď jsem ráda, že je vzteklá. Jsem ráda, že za to můžu já.

„Proč to sakra vytahuješ?" sykne, líce zardělé vztekem.

„Protože se nás to týká."

„Teď už ne. Vinnej je on a ven už se nikdy nedostane." Tuhle větu své dceři určitě vtloukla během let do hlavy Maggie. Když ji pronáší, dokonce svou mámu připomíná – stejně se jí při tom vzdorovitě zploští horní ret. Nemůžu jí říct, že podle článku má jeho obhájce dokonce nové důkazy. Callie bude hned chtít vědět, co jsou zač, a když jí to nebudu moct říct, jenom mě setře jedním z těch svých pohledů.

Callie byla vždycky ta, kterou lidi poslouchají. *Je jí osm, ale chová se, jako by jí bylo osmnáct*, říkávala Maggie. I teď, kdy je nám oběma osmnáct už doopravdy, se vedle ní cítím jako hloupá malá holka.

„Už je to jinak," zašeptám.

„O čem to mluvíš?" Callie vyskočí z pohovky. Zavře dveře. „Neříkej mi, že tě nahlodali ti magoři z Netovejch detektivů a že budeš chtít odvolat svý svědectví."

Takže mě pochopila správně.

„Jasně že ne," odpovím. „Ale je to deset let. Jestli ty důkazy budou znova zkoumat, kdo ví, co zjistí."

Callie si založí ruce na hrudi. „Tesso. On Lori pronásledoval a zabil ji. Bylas u toho, když jí vyhrožoval u koupáku. Pamatuješ?"

Samozřejmě že si na to pamatuju. Posledních deset let na to vzpomínám každý den. Všechny tři jsme mířily k Loriinu zaparkovanému autu. Wyatt Stokes se opíral o pletivo plotu a kouřil jointa. Joslin mu o den dřív dovolila, aby si půjčil její zapalovač. Nevím, co Stokes Lori řekl, ale byla z toho celá nesvá a ignorovala ho.

Potáhl z jointa a řekl: „Je červený, bílý a modrý a vznáší se na vodě, co je to?"

Lori nám přitiskla dlaně na záda a strkala nás k autu, když za ní ještě zavolal: „Mrtvá děvka," a smál se celou cestu do lesa.

Když Callie zableskne v očích, uvědomím si, že jsem jí neodpověděla. „*Já jsem ho viděla*," pronese, ale já dobře slyším, co tím chce ve skutečnosti říct: Wyatt Stokes je člověk, který zabil její sestřenici. Vůbec se jen zamýšlet nad možností, že by to nemusela být pravda, je zrada.

Zvednu bradu, abych se jí mohla podívat do očí. Callie byla vždycky vyšší než já. Teď se ale nade mnou vyloženě tyčí, nad bokovými džínami je jí vidět proužek opáleného břicha.

„Jak si můžeš pamatovat, cos viděla?“ Chvěje se mi hlas. „Byla tma. Bylo nám teprv osm.“

Callie se podrážděně zasměje a popadne kulatou kliku na dveřích. „Už se o tom nebudu bavit.“

Prudce se ke mně ještě otočí a já ucuknu. Roztaje jí výraz – nebo jsem si to možná jenom představila, protože teď už se na mě zase mračí. „Sama jsi říkala, žes ho taky viděla, to si dobře pamatuj. Nemůžeš mě obvinit ze lži bez toho, abys zároveň z toho samýho neobvinila i sama sebe.“

Callie za sebou práskne dveřmi. Rána může klidně představovat tečku za větou *Wyatt Stokes je vinen*.

Ještě dva dny ve Fayette.

Připadá mi to, jako by to byly dva roky.

* * *

Té noci jsme Lori prosily, aby nás nechala spát na Greenwoodovic prosklené verandě. Maggie jednoznačně zavrhla možnost, že bychom si na zahradě postavily Rickův stan. Slíbila nám, že tam můžeme tábořit někdy jindy, až budou s Rickem doma a někdo by ve stanu mohl spát s námi.

Veranda tak byla druhá nejlepší alternativa. Lori znervózňovalo, že nás od venkovního světa oddělují jenom jedny síťové dveře, ale Callie ji opakovaně ujišťovala, že se v naší čtvrti nikdy nic zlého nestalo. Lori nakonec kapitulovala a začaly jsme se prohrabovat tábornickými věcmi v přístěnku pod schody do sklepa, abychom pro mě našly nějaký starý spacák. Slíbily jsme si, že zůstaneme celou noc vzhůru a budeme dávat pozor na medvědy, ale kolem desáté už jsme odpadávaly, uondané sluncem a chlorem prosycenou blažeností.

Probudila jsem se, když mnou zatřásla Callie, spacák s Popelkou přitažený kolem ramen.

„Tesso. Někdo tam je.“

Nepamatuju si, že bych měla strach. Myslela jsem si, že je to nejspíš nějaké zvíře, dokud jsem neuslyšela křupnout další větvičku. Kroky. Callie mi zarývala nehty do předloktí. „Co když je to ten chlap z koupáku?“

Utišila jsem ji a obě jsme vyhlédly ze síťových dveří na dvůr. Callie vykřikla, když se někde po straně schovala jakási tmavá postava. Protáhla jsem ji dveřmi do obývacího pokoje, kde na pohovce před ztlumenou televizí seděla Lori s obrácenou knížkou v klíně.

„Někdo je venku," řekla Callie.

Lori popadla baterku. Callie se rozplakala.

„Nejspíš mýval," odpověděla Lori. „Běžte počkat do Calliina pokoje."

Choulily jsme se na Calliině posteli, dokud se Lori o několik minut později nevrátila.

„Nikdo tam není," ujistila nás. „Ale co kdybyste dneska v noci spaly tady, hm?"

„Nemůžeš tady spát s náma?" zeptala se jí Callie.

Lori se zasmála. Všechny tři bychom se na jedno lůžko ani náhodou nevešly. Lori trvala na tom, že v Calliině pokoji nám bude dobře.

Představ si, kdyby to neudělala, slyšela jsem, jak pak šeptala moje máma Maggie. *Lori byla jejich anděl strážný.*

Když se Maggie a Rick vrátili z večeře a návštěvy u známých, Lori nebyla v pokoji pro hosty a měla stále ustlanou postel. Callie ani já jsme nic neslyšely. Pokoj pro hosty byl na opačné straně domu než Calliin pokoj. Vrah Lori překvapil, nejspíš když usnula na pohovce poté, co z ní opadlo předešlé vzrušení. Ani neměla šanci vykřiknout.

S Callie jsme musely mnohokrát popsat všechno, co se té noci stalo. Nakonec to vypadalo, jako bychom vražedkyně byly my dvě. Maggie nám nepřestávala připomínat, že žalobci jen chtějí mít jistotu, že dokážou zavřít člověka, který Lori opravdu ublížil. Naše svědectví zpochybňovali, hledali rozpory, kde se naše líčení neshodovala. Callie se rozplakala, když ji zástupce okresního prokurátora začal dusit ohledně toho, co jsme měly k večeři. Odpověděla jsem, že Maggie nám udělala kukuřičné těstíčko, abychom si v něm obalily hot dogy. A Callie se zapomněla o kukuřici zmínit. Všechny potenciální skuliny v naší verzi bylo třeba utěsnit. Žalobci potřebovali, abychom řekly, že jsme Wyatta Stokese viděly, jak se vkrádá na Greenwoodovic pozemek, ale nemohli riskovat, že budeme působit nespolehlivě a případ jim torpédujeme.

Teď už si nepamatuju, že bychom nějakou kukuřici měly. Nepamatuju si, jak chutnal hot dog ani jaké jsem na sobě měla pyžamo.

Záleží už vůbec na tom, jestli jsme s Callie Stokesovu tvář vlastně ani neviděly? Jakmile skončil za mřížemi, mrtvé dívky se podél Ohia přestaly objevovat.

Marisa Perezová. Rae Feliceová. Kristal Davisová. Všechny uškrcené, okradené a polonahé, pohozené jako smetí u dálnice na břehu řeky. Tři dívky, které se od Lori hodně lišily, až na jejich spojitost s Wyattem Stokesem.

Jenom nám řekni, co jsi viděla, holčičko. Tady neexistují žádné špatné odpovědi.

Čas od času se z těch nejtemnějších koutů mojí mysli vykrade jiná odpověď na to, co se té noci stalo. Obvykle ji zamáčknu jako komára – nemá cenu vracet se pořád k otázkám, které za mě nemůže nikdo zodpovědět.

Ale teď když jsem tady, před určitými věcmi oči už zavírat nemůžu.

Na tomhle světě jsou horší věci než netvoři, a nějakým způsobem si mě vždycky dokážou najít.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Když se probudím, zapadá slunce. Ležím schoulená na posteli v pokoji pro hosty, hlavu z poloviny mimo polštář. Všimnu si, že jsem si nezula boty, a provinile se posadím.

Někdo klepe na dveře pokoje. Maggie opatrně otevírá, nakukuje dovnitř. „Vyspala ses trochu?"

„Myslím, že jo." Snažím se v duchu vrátit k tomu, co jsem dělala před několika hodinami, ale mozek mi zastírá mlha. Nejspíš jsem vytuhla z toho, jak jsem byla víc než čtyřiadvacet hodin vzhůru.

„Je skoro čas na večeři," prohodí Maggie na pozadí zvuků, které vydávají dveře zavírající se na protější straně chodby. „Napadlo mě, že bysme si mohli všichni čtyři zajít do Loděnice."

Než mi stačí vysvětlit, co přesně myslí tím *všichni čtyři*, nad ramenem se jí vynoří Calliina hlava. „Já jdu dneska večer k Emily na oslavu promoce. Říkala jsem ti to."

Maggie šlehne po své dceři očima, pak upře pohled na mě. „No, měly jsme dlouhej den, na vaření je moc horko, takže bych byla velice ráda, kdybys mohla jít se mnou a Rickem na večeři."

Rick Greenwood mi za všechny ty roky, co ho znám, řekl možná deset slov. Není v tom nic osobního, takový už prostě je. Je to zamlklý muž, ten typ, který se vrátí domů z práce a naordinuje si relax ve formě onlinového pokeru. Táta s kamennou tváří v obecenstvu Calliiných twirlingových soutěží, který si povzdechne a odvrátí oči pokaždé, když se v sestavě kroutí a třese zadkem.

„Může jít se mnou," řekne Callie. Když si uvědomí, že na ni oněměle hledíme, začne si tahat za konec culíku. „Jestli teda jako chce."

Nevím, jestli bych měla být ráda, že mě Calliina nabídka zachránila před tou nejtrapnější večeří, co může být, nebo jestli bych se měla zlobit, že se mi při tom ani nedokáže podívat do očí.

„Tessa Emily zná," řekne Callie v reakci na Maggiin nedůvěřivý pohled. „Když byly malý, kamarádily spolu."

„Nejsem pozvaná," ozvu se. Obě se ke mně otočí, jako by zapomněly, že tam s nimi sedím.

„Je tam volnej vstup," řekne Callie, která si nejspíš myslí, že vysvětlení potřebuju já i Maggie. „Pozvaná nejspíš nebude polovina lidí, co se tam sleze."

Maggie vraští čelo, až má obočí do véčka. „Moc se mi to nepozdává."

„Mami, pořádají to pro ni její rodiče," říká Callie. „Nebude to žádná alkoholová divočina. Chci, aby tam Tessa šla."

Ucukne očima doprava. Takže ve skutečnosti nechce, abych na tu oslavu šla taky. Ale proč mě pak sakra zve?

Tak či tak, na večírek se mi chce jít ještě míň, než jak mě tam chce mít Callie. Abych pravdu řekla, chci zůstat doma – abych si mohla opět sednout k jejich počítači a rozkrývat první stopu ohledně mé sestry, na kterou jsem po tolika letech narazila. Ale znám Maggie a ta mě doma samotnou nenechá.

Polknu a podívám se na ni. „Možná půjdu na tu oslavu. Jestli to nebude vadit."

Než se opanuje, všimnu si, jak se jí stáhnou rty sotva postřehnutelným roztrpčením. „Samozřejmě. Jenom si dávejte pozor, holky, ano?"

Callie obrátí oči v sloup. „Hned jak tam přijedem, pošlu ti esemesku."

Maggie se usměje a řekne nám, abychom se bavily a nezapomněly před odchodem zamknout dveře. Callie na mě zvláštně kývne, jako by chtěla říct: *Tak jo*, a zmizí do svého pokoje.

Podívám se na svou mikinu. Na rukávu mám mastný flek od grilovaného sýru, který mi Maggie udělala k obědu. Co se dá dělat – na chladné večery jsem si nepřivezla dostatek oblečení. Nejspíš bude stejně příliš velká tma, aby si toho někdo všiml.

Horko těžko si splétám vlasy do nového drdolu, když se ve dveřích objeví Callie. „Jseš hotová?“

Ne. „Jo.“ Sama si oblékla bokovky a bílou bavlněnou halenku. Ohrnu si rukávy, abych na mikině skryla flek, a vydám se za ní ze schodů.

„Neměly bysme si vzít nějakou pozvánku?“ Ukážu na její prázdné ruce, když za námi zamyká dveře.

Na příjezdové cestě už je o několik kroků přede mnou. „Není to žádnej večírek.“

„Doma jsi to říkala dost přesvědčivě.“

Tvář se jí odráží v čelním skle Maggiina minivanu. Má zlostný výraz.

„To radši chceš celou noc sedět v našem depresivním baráku?“ Odemkne auto a nasedneme si.

Callie o nějaké depresi nemá ani páru. Babiččin dům je plný popelníků a bulvárních novin z doby, kdy umřela princezna Diana. Přesto jí nijak neodpovím a ona se k tomuhle tématu už nevrací. Odbočí na hlavní silnici a já předstírám, že si u každé stopky čtu cedule. Na jedné je reklama na strašidelnou výpravu za hasičskou stanici – o Halloweenu před devíti měsíci.

Callie si odkašle, čímž zničí veškeré mé naděje, že zbytek cesty strávíme v tichu. Když se na ni podívám, má v tváři výraz, jako by se o ni pokoušely mdloby.

„Nebylo to nic osobního.“ Volant svírá tak pevně, že jí zbělely nehty. „To, jak jsem se chovala, když ses odstěhovala… Bylo to pro mě prostě těžký.“

Kdybych nebyla tak zbabělá, zeptala bych se jí, co přesně si myslí, že bylo snadné pro mě. Že mě opustila máma? Že jsem se musela nastěhovat k ženě, kterou jsem nikdy předtím nepotkala?

Zmůžu se jenom na: „To už je dávno.“

Odtáhne ruku z volantu a zastrčí si vlasy za ucho. Prsty jí u hlavy zůstanou, jako by si nemohla pomoct. Skoro je mi jí líto. Ale ne dostatečně.

„Požádalas mě, abych s tebou jela ven, abych nemusela být sama s tvojí mámou?“ zeptám se jí. „Bojíš se, co jí řeknu?“

Callie si položí ruku do klína. „Ty mojí mámě nemáš *co* říkat.“

Nejistota, která jí v hlase zaznívala před půl minutou, je ta tam. Vsunu si prst do díry v džínách.

„Ten proces nám skoro rozložil rodinu," pokračuje Callie potichu. „Máma si to dlouhý roky vyčítala – říkala, že kdyby s tátou toho večera nikam nešli, Lori by mohla být pořád naživu."

Apel na city. Tohle sousloví jsem se loni naučila v kurzu rétoriky a vedení diskusí. Je to, když se snažíte působit na něčí emoce. Callie mi to sděluje jasně. Když se budu pokoušet vynášet na světlo věci, které od procesu tonou ve tmě, jen tím Greenwoodovým přivodím větší bolest.

Způsobím bolest *Maggie*. Maggie, která mě tehdy v noci vyzvedla na benzínce a zachránila před pádem do pěstounského systému. Maggie, která Callie do obědového boxu vždycky uložila o sendvič víc pro případ, že by mi otec ukradl z kapsy peníze na jídlo, když jsem spala.

Nespouštím oči z místa na horizontu, kde právě mizí slunce. Myslím na Lori Cawleyovou a na její ruce, které vždycky voněly šeříkovou toaletní vodou a ometaly mi z čela jedinou neposlušnou loknu. Vybavuju si její tělo, z řeky nafouknuté a sinalé až na ten prstenec podlitin kolem krku. *Tohle mohl udělat jen nějaký netvor*, řekl okresní prokurátor, když ukazoval na snímky těl obětí, které tam byly vedle sebe seřazené pro porotu. Do břicha se mi vrátil ten pocit znechucení.

Poněkolikáté mě přepadne letmá závist vůči Wyattu Stokesovi. Protože ten, pokud je přinejmenším vinný, s sebou nebude muset věčně žít.

* * *

„Nevečírek" je táborák na okraji města, za dálnicí naproti karavanovému kempu, kde můj otec občas hrával poker se svými kolegy z práce. Zaparkujeme v trávě vysoké po kolena, chvíli kráčíme vyšlapanou pěšinou, až se vynoříme na louce. Ve světle ohně vzadu zahlédnu jakousi stodolu. Hovory u ohně utichnou, když se všichni podívají, kdo k nim přišel.

Úplně nejdřív k nám přistoupí dívka s hnědým papírovým sáčkem. „Myslela jsem, že nepřijdeš." Nakloní se a rychle políbí Callie na tvář. Ucuknu, protože mě napadne, že to samé se pokusí udělat i mně, i když to zjevně v úmyslu nemá. O krok ustoupí. Má hnědé vlasy, které jí u ramen přecházejí do blond odstínu.

„To mě poser," vydechne. „Tessa?"

Pohlédnu na Callie, která vypoulí oči, jako by mi chtěla říct: *Proč na mě sakra tak vejráš?* Odkašlu si a přikývnu. Kromě těch vlasů vypadá Sabrina Hayesová úplně stejně. „Ahoj Sabrino."

U táboráku se někdo nakloní ke svému sousedovi a zašeptá moje jméno. Napočítám sedm lidí rozsazených na židlích a bednách. Otočí se ke mně nějaký mladík v kšiltovce s logem Pittsburgh Steelers. Napije se piva a odvrátí se, protože jsem na něj očividně neudělala žádný dojem.

Sabrina nakloní hlavu ke Callie. „Proto jsem tě nemohla celej víkend zastihnout?"

Ze tmy se vynoří další kluk, v mikině s kapucí přes hlavu. Zastaví vedle Callie, kapuci si stáhne a přejede si dlaní po krátkých vlasech. „Tu nezastihne nikdo. Slečna Vysokoškolačka je na nás už moc dobrá."

Callie pevně sevře rty. Kluk se ušklíbne. Ramenem se Callie dotýká – je na tom něco podivně důvěrného. A pak mi to dojde: Callie s tímhle člověkem spí. S Ryanem Elwoodem, který hrál každý den o přestávce fotbal, zatímco Callie, Ariel a já jsme na poli vytrhávaly divoce rostoucí zelené cibulky a předstíraly, že vaříme polévku.

Ryan míval kulatou hlavu a zplihlé blonďaté vlasy zastřižené jakoby podle hrnce. Zeštíhlel a na obvyklých mužských místech nabral svaly, ale doteď si uchovává zvyky rozpačitého hošíka. Třeba to, že se mi ani za nic nepodívá do očí, když přikývne a řekne: „Čau, jak to jde."

Sabrina podá Callie papírový pytlík, ale ta zavrtí hlavou. „Mám svoje vlastní."

Všichni se přesuneme k ohni. Callie se drží spíš stranou. Vytáhne si z kabelky čutoru a odšroubuje ji. Je to opravdová polní lahev. Myslela jsem, že existují jenom ve starých westernech. Když mi Sabrina podá pytlík s minilahvičkami, zavrtím hlavou. Někdo nás musí v pořádku odvézt domů.

Ryan se mnou naváže oční kontakt a kývne směrem k převrácené bedně od mléka, jako by mi chtěl sdělit, že se klidně můžu posadit. Uvelebím se vedle dívky v džínových šortkách a kovbojských botách. Uvolní si dlouhé, opálené nohy, které měla dosud zkřížené, narovná se, aby se na mě podívala. „Nevěřím, že to jseš ty," prohlásí s mírným úžasem.

Emily Raymesové oplatím opatrný úsměv. V dolním rtu má piercing a hladké, zlatavé vlasy, na které jsem kdysi tak žárlila, má odbarvené na platinovou blond a na konečcích roztřepené. Popíjí pivo. „Nechci, aby to vyznělo nějak drze nebo něco, ale co děláš zpátky tady?“

Držím v ruce neotevřenou plechovku piva, kterou mi někdo podal. „Přijela jsem navštívit tátu.“

Emily zdvořile přikývne a nedokážu na ní poznat, jestli si pamatuje, že jsem ta holka, co měla za otce ozbrojeného lupiče. Rozhodnu se, že nikomu neřeknu, že je po smrti. I když nejsme na Emilyině oslavě, je tu nejspíš někdo, kdo si myslí, že je to jeho noc, že v životě teď nemůže být nic lepšího než sedět pod jasnou letní oblohou, prohřátý alkoholem. A já nechci být kazisvět.

„Neozvala se někomu Ari?“ Emily se otočí a obrátí se k celé sešlosti, zoufale hledá záminku, aby se se mnou mohla přestat bavit. Callie a Sabrina se posadí na poslední volnou bednu a přitisknou se k sobě zády, aby se na ni obě vešly.

Callie rychle sklopí oči. Je to jediná záhada, kterou jsem nebyla schopná rozluštit výhradně z jejího facebookového profilu: proč se už nebaví s Ariel Kouchinskou.

Ariel mi napsala několik dopisů těsně poté, co jsem se přestěhovala na Floridu. Květované obálky ozdobené tak velkou spoustou disneyovských samolepek, že pošťák sotva dokázal přečíst adresu. Rodiče jí nedovolili mi zavolat – její otec byl sviňák, který na nás vždycky štěkal, abychom vypadly z domu a šly jezdit na kole.

Zhruba před rokem jsem si všimla, že si Callie Ariel odebrala z přátel. Nebo to možná bylo naopak.

„Tys pozvala Ari?“ Sabrina potáhne z cigarety, kterou svírá v prstech, až konec oranžově zazáří. „To je dost trapný.“

„Mně je to jedno.“ Neodpoví jí Callie, ale ten mladík v kšiltovce Steelers. Ten, kterého neznám. U ohně se mu můžu líp podívat do tváře. Má ji širokou, se zrzavě nahnědlým strništěm na čelisti. Je podsaditější než většina kluků z Fayette a na širokých ústech mu nehraje žádný úsměv.

Uvědomuju si, že ho odněkud poznávám – z Ariiných profilových foto-

grafií, než si před pár měsíci smazala profil. Tenhle kluk je její přítel. Nebo *byl* její přítel. Jak se to tak jeví.

Rozmačká plechovku od piva a zahodí ji do ohně. Emily se vedle mě podívá na mobil, ustaraně špulí rty.

„Ozvala se ti vůbec, Nicku?" zeptá se ho. Mladík pokrčí rameny.

„Její fotr u mě dneska zabouchal na dveře a chtěl vědět, jestli u mě není. Myslím, že zdrhla."

Emily se zamračí. „Kam zdrhla?"

„Jak to mám kurva vědět?" Nick si otevře další pivo a opře se na svém dřevěném lehátku. Napadne mě, že jsme možná na jeho farmě, a najednou se cítím jako ještě větší vetřelec.

Všimne si, že na něho civím, a já zrudnu, až mám pocit, že se snad rozpadnu. Odvrátím zrak a zadívám se do ohně.

„Doufám, že je v pohodě," řekne Sabrina potichu. Callie pořád upírá oči do země, ohýbá si přední část žabky. Pak ji pustí a guma ji pleskne do nohy.

„Víte, jak pořád mluví." Nick si sundá čepici a zmuchlá ji v prstech. „Prej že odjede a sežene si vlastní bydlení."

Ariel je druhá nejstarší z pěti dětí. Její sestra Katie je jenom o deset měsíců mladší než ona. Pořád se rvaly. Jednou jsme se šly s Callie podívat na psa, který pronásledoval jejího tátu cestou z práce na stavbě. Ari a Katie se pohádaly, jaké mu dají jméno, až jim oběma tekly slzy. Když je pan Kouchinsky uslyšel, jak na sebe ječí, sundal z krbové římsy brokovnici a vyšel na dvůr, kde měly psa uvázaného. Ari ho chytala za nohavici a křičela, až musela z patra sejít paní Kouchinská a odtrhnout ji od něho.

Když se potom její otec vrátil do domu, prohodil, že tomu psovi prokázal milost, protože byl příšerně vyhladovělý a hemžily se na něm roztoči a blechy. Všechny jsme se k sobě tiskly na pohovce a hystericky brečely, a pan Kouchinsky kolem nás jen prošel, jako by nás vůbec neviděl.

Ariel nemám vůbec za zlé, že chtěla utéct. Někdy si myslím, že bych možná utekla sama, kdybych musela zůstat ve Fayette. Vydala bych se v sestřiných šlépějích. Ale lhala bych si do kapsy, kdybych si myslela, že bych na vlastní pěst dokázala přežít stejně jako Jos.

Moje sestra byla ta, která z vás dokáže vymámit pozvání k večeři, zatímco

já jsem jen s popraskanými rty naříkala, jaký mám hlad a jak chci makaróny se sýrem. Joslin byla ta, která spadne z kola a hned vyskočí na nohy, zatímco já jsem naříkala nad odřeným kolenem. Dodnes bych raději hladověla nebo žila z bramborových chipsů, než abych sebrala odvahu a u fast-foodu zamířila do pruhu s obsluhou do auta – takový bych měla strach, že něco udělám špatně.

Ari to sama na vlastní pěst nikdy nezvládne, myslím si. Byla ještě větší nuzačka než já, vždycky se rozbrečela, když v autobuse zapomněla pytlík s obědem. Naše učitelka v první třídě jí musela na lavici nechávat krabičku s papírovými kapesníky, protože si Ari zapomínala utírat nos a pak se jí z něj po tváři řinula svíčka, když v písance obkreslovala písmena.

Cítím bolest na hrudi. Kéž by tu teď byla taky, držela se mě svými kostnatými prsty a nehty okousanými až na kůži.

„Ari by mi řekla, kdyby odešla." Emily vyklopí očko na plechovce piva, sykne a vsune si mezi rty rozříznutý palec.

Potom se ozve Ryan a všimnu si, že ani on nepije pivo. „Strejda nic neříkal. Kdyby to bylo vážný, její rodiče by oznámili, že ji pohřešujou."

Na mysli mi vytane jeden dávný obraz: fotografie z úvodní stránky okresních novin. Strážník Jason Elwood, v plné uniformě, coby jeden z nosičů rakve na pohřbu Harveyho Elwooda. Ryanova otce. Byl hasič. Spolu s ním zemřeli ještě čtyři další muži. Z jakéhosi opuštěného skladiště byl vyhlášen třetí stupeň požárního poplachu. Za necelou hodinu tam Fayette přišel skoro o polovinu svého hasičského sboru. Ryanovi bylo pět let.

Jeho strýci Jayovi nebyla vražda Lori Cawleyové přidělena, ale k soudnímu přelíčení se dostavil podpořit policisty, kteří v souvislosti s ní museli svědčit. Udělalo to celé policejní oddělení.

Ryan bleskne pohledem ke Callie. Na způsobu, jak se na ni dívá, je něco, co ve mně probouzí jiskřičku žárlivosti. Úplně stejně se na Joslin díval její přítel Danny.

„Miluješ ho víc než mě," fňukla jsem jednou v noci, když si za mnou Jos vklouzla pod pokrývku po nočním dostaveníčku a byl z ní cítit pot, cigaretový kouř a ještě něco, co jsem nepoznávala. Očekávala jsem, že mě štípne a řekne, že mě bude vždycky milovat nejvíc na světě, ale jen sykla: „Nech toho. Mluvíš jako máma," a převalila se čelem ke stěně.

Vždycky jsem si myslela, že to byla první prasklina, začátek propasti, která se mezi námi otevřela. Teď si myslím, že to muselo začít dřív – když sebrali tátu a já jsem najednou nemohla spát sama, aniž bych se probudila v hysterickém záchvatu. Jos si nejspíš myslela, že to, že s ní musím spávat, je ubohé a trapné.

Stejně jak je teď nepříjemné Callie, že mě má na krku.

Kolem ohně se všichni vrací ke svým soukromým rozhovorům. Callie vedle mě šeptá Sabrině: „Nevěřím, že Ari mohla jen tak pláchnout."

„No a ty bys to neudělala? Kdybys nešla na vejšku a muselas tady trčet až do konce života?"

Callie si přitáhne kolena k hrudi. „Nechci nad tím přemejšlet."

„To nemusíš," řekne Sabrina. „Už jen necelý dva měsíce, holky. A tohle místo budeme moct jednou provždy opustit."

Callie konečně vzhlédne. Podívá se přímo na mě. A já přesně vím, co se jí honí hlavou.

Pokud Tessa všechno nepokazí.

KAPITOLA PÁTÁ

Když ráno v tichosti scházím ze schodů, Maggie umývá nádobí. Vzhlédne ke mně a odloží houbičku. Stáhne se mi žaludek. Když jsme se v noci vrátily, s Rickem už spali. Dopídila se, že jsem minivan řídila já, protože Callie se totálně sjela?

Ale usmívá se. „Holky holky – jsem moc ráda, že jste konečně strávily chvíli spolu. Bavily jste se?"

„Jo," zalžu. „Bude ti vadit, když se půjdu projít? Chci se ještě stihnout vidět s pár lidma."

„Jasně že ne." Otře si ruce do utěrky a zavře kohoutek. „Můžu tě tam zavézt?"

„Ne, díky," odpovím. „Tak trochu potřebuju být sama, jestli to nevadí."

Maggie roztržitě přikývne. Všechno by bylo mnohem jednodušší, kdybych se jí jenom mohla zeptat, jestli můžu na ten jejich zatracený počítač. Vím, že na tomhle musím zapracovat.

Vlastně se ani nebojím, že by mi to Maggie nedovolila. Samozřejmě že by mi to dovolila. Jenom mám odjakživa problém přijímat věci právě od těch lidí, kteří by mi dali cokoliv.

Právě od *člověka*, který by mi dal cokoliv, opravím se.

Knihovna je dvacet minut pěšky od Greenwoodovic domu a stejně nemám průkazku, abych tam na počítač vůbec mohla. Mnohem blíž je kopírovací centrum na Main Street, kde inzerují i přístup na internet, takže zamířím tam.

Dveře otevřu ramenem. V zadní části krámu zacinká zvonek. Vpředu je počítač a nad ním laminovaná cedulka s nápisem POUŽITÍ POUZE S TISKÁRNOU!!! Je vyvedený tučným písmem a dvakrát podtržený. Pěkná odpornost. O to víc se mi chce tu cedulku ignorovat.

Jdu na Google a po zadání jména Brandy Butlerová mi vypadnou dva odkazy. Jeden na facebookovou stránku jakési ženy středního věku z Delaware, která rozhodně není moje sestra. Jos by teď bylo šestadvacet.

Druhý odkaz je veřejně přístupný záznam o výpůjčce auta. Nějaká Brandy Butlerová o něj požádala před čtyřmi roky ve městě jménem Catasauqua. Zadám do vyhledávače *Catasauqua – Fayette* a zmocní se mě úzkost, když si všimnu, že Catasauqua leží těsně u Allentownu – asi pět hodin autem odsud. Ještě delší cesta je to autobusem. Zadám do vyhledávání jízdní řád, když tu se přes horní stranu počítače natáhne nějaká chlupatá ruka. Zamžourá na mě její majitel, zavalitý muž v propocené polokošili.

„Počítač je jen pro tisknutí," zavrčí.

Polknu a zůstanu civět na výsledky hledání. Poslední autobus do Allentownu odjíždí za patnáct minut, z odpočívadla pro kamiony asi půl hodiny odsud.

„Promiňte." Kliknutím zavřu okno a slezu ze židle.

„Haló!" Nepronásleduje mě, ale přesto utíkám pryč.

Připadal mi povědomý. Teprve když mě od kopírovacího centra dělí několik ulic, dospěju k závěru, že ho neznám. Všichni tady prostě vypadají stejně.

* * *

Teď když mi v Pensylvánii zbývá už jen necelý den, se dozvím, že moje sestra s největší pravděpodobností přebývá právě v tomhle státě. Po všech těch letech, kdy jsem si myslela, že je zahnízděná někde v coloradských horách nebo ve slaměné chýši na Maui, je *tady*.

Připadá mi, že si ze mě vesmír snad dělá srandu – dokud si tedy nepřipomenu, že i kdybych to na ten autobus stihla, pořád musím být zítra do páté ráno zpátky ve Fayette. To je skoro stejně nemožné jako vystopovat jednu konkrétní ženu ve více než pětitisícovém městě. Skoro.

Kráčím uličkou mezi pizzerií a obchůdkem s kuřáckými potřebami, který tady před deseti lety nestál, a v myšlenkách se vracím k sestře. Nikoho ve městě nepřekvapilo, když Jos odešla. V moři holek s křivými zuby a plochými hrudníky působila jako modelka ze *Sports Illustrated*. Žádná žena nechtěla, aby se Jos ochomýtala kolem jejího syna. Nebo manžela. V posledním ročníku zanechala školy, několik měsíců před útěkem. Šuškalo se, že je těhotná, že ji naše máma vyhodila, nebo obojí.

A teď je zpátky. Je mi jedno, jestli mě nechce vidět. Zná odpovědi, které potřebuju zjistit, a blíž už k ní nikdy nebudu. Tentokrát ji nemůžu nechat pláchnout.

Do toho letadla nemůžu nastoupit.

Maggie říkala, že se můžu zdržet, jak dlouho budu potřebovat. Ale pokud je doma i Callie, nepřipadá mi to proveditelné. Ten včerejší táborák mi ukázal, že sem nepatřím. Obklopují mě cizí lidé, pátrám po Joslin, jediném člověku, který už může být dávno pryč.

Přejdu Main Street a na chodníku pak prudce zastavím, když je uvidím.

Policejní auta. Jsou tři, stojí před modrým domem s oprýskanou hnědou verandou. Na trávníku leží koloběžka značky Razor a fotbalový míč.

Ten dům znám. Někdy, když uvidím zaběhlého psa, uslyším výstřel z brokovnice a Arielin nářek.

Na nároží naproti domu Kouchinských se shromáždila skupinka teenagerů. Nevidím těm klukům pořádně do tváře, takže nevím, jestli je znám. Jestli jsem je *znala*.

„Drž hubu, vole," říká jeden z nich.

Další – zrzek – se opírá o okolo. „Říkám ti, že je to ona."

„Jaká ona?"

Kluci se otočí a civí na mě, jako kdybych byla mimozemšťanka. Ten černovlasý, který zrzka okřikl, aby byl zticha, je Decker Lucas. Na základní škole mě k němu pořád někde přihrávali, protože byl hned za mnou v abecedě. Na Deckera pořád kvůli něčemu řvali – že si doma zapomněl tenisky do tělocviku, že měl v lavici přes týden sendvič se salámem.

Moc se toho na něm nezměnilo, kromě tváře.

Něco na ní chybí. *Brýle*. Mrká na mě širokýma modrýma očima, otvírá

se mu pusa. Vypadá jako nějaká oživlá komiksová postava. „Páni. Tessa Lowellová."

„Co se stalo u Kouchinských?" Dřu si díru na stehně, abych nějak zaměstnala ruku. Jestli nepřestanu, rozpářu si látku tak, že mi bude vidět kdovíkam. Ale nemůžu s tím přestat. Z pohledu na všechny ty policajty mě přepadá úzkost.

„Ariel je nezvěstná." Zrzek si odplivne na chodník, pichlavýma očkama si mě prohlíží od hlavy k patě. „A poldové v Masonu dnes ráno našli nějaký tělo."

„Nevědí, *čí* tělo," přidá se Decker. „Mohl by to bejt kdokoliv. Klidně i někdo starej nebo tak."

V hrudi se mi zadrhne dech. Znovu ji vidím, jak se drží tátovy nohavice.

Vidím princeznovské samolepky na fialových obálkách. *Odepiš!!!*

„Kde v Masonu to tělo bylo?" vyjeknu. „Ne u dálnice, že ne?"

Deckerův kamarád – ten zrzek – pokrčí rameny a naskočí na skateboard. Stojí na něm, a zatímco se v tichosti díváme na dům Kouchinských, kymácí se dopředu dozadu.

Za okamžik se na jejich verandě začne něco hýbat. Uniformovaný policista vyvádí k houpačce zšedlou, vetchou ženu – Arielinu mámu. Je mnohem menší a hubenější, než když jsem ji viděla naposledy, jako by ji ohlodal čas.

Zhroutí se policistovi do náruče a srdceryvně zaječí. Za ní z okna vykouknou dvě malé tváře.

Zrzek si znovu odplivne, manévruje se skateboardem, aby nepřejel to mokré místo. „Jako kdokoliv mi to teda nepřijde."

KAPITOLA ŠESTÁ

Když se na dohled objeví Greenwoodovic dům, záda košile mám promáčená potem a mám spálený kořen nosu. Většinu cesty jsem běžela, protože se nemůžu dočkat, až zjistím, jestli je to pravda.

Uslyším prásknout síťové dveře. Callie divoce seběhne po schodech z verandy, aniž si mě na chodníku všimne. V polovině příjezdové cesty zastaví, zaboří si tvář do dlaní a mně se sevře žaludek.

Je to pravda a Callie ji zjistila během té čtvrthodiny, kterou mi trvala cesta sem.

Callie se otočí, a než na ni stačím zavolat, zamíří na zadní dvorek. Opřu se o poštovní schránku a snažím se popadnout dech. Mám pocit, jako by mi do plic bodal milion špendlíků.

Všichni si na tom včerejším večírku mysleli, že Ariel utekla. A zatímco jsme seděli kolem ohně, ona přitom mohla umírat.

Když se mi zklidní dech, vydám se podél plotu za dům. Callie nechala otevřenou branku.

Sedí na trávě, dál si tiskne dlaně k tváři. Musím zakašlat, abych ji přiměla vzhlédnout. Když mě uvidí, zbrunátní. „Co chceš?"

„Je Ariel mrtvá?"

Callie prudkým pohybem vyrve hrst trávy a nechá si stébla propadnout mezi prsty. „Musejí identifikovat tělo, ale jo, je to ona."

Tělo. Představím si Ariel pohozenou u dálničního svodidla. Ariel, s lokty a nohama odřenýma po pádu z kola, s růžovou pusou vonící po jahodo-